

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

วิชาไสยศาสตร์

พวกสัตว์ทั้งหลายกลัวคน พวกสัตว์ต่าง ๆ นี้กลัวคนมาก แม้แต่เสื่อยังกลัว ไม่ให้พบทะเลื่อ ไม่ได้พบมันง่าย ๆ นะเสื่อ แต่เวลากินคนแล้วฉลาดไม่มีอะไรกินเสื่อ ได้กินคนแล้วฉลาดมากเทียว มันฉลาดมาตั้งเดิมแล้วเพราะฉะนั้นคนจึงไม่เจอมันง่าย ๆ เราไปพักที่เสื่อกินคน เขาจะมาเฝ้าเราเขากลับเสื่อกินเรา เราไม่ให้เขาเฝ้า กินให้มันกินไปซี พุงนี้มันมีกีสัตว์อยู่ในนี้ เสื่อตัวเดียวจะมากินคนคนเดียวพระองค์เดียวไม่ได้ หรือ ไป-ไล่กลับ ตายให้มันเห็นดูซิ ว่าอย่างนั้นนะ

เสื่อลองได้กินคนแล้วไม่กินสัตว์นะ ไปกัดสัตว์ในบ้านเขากลางคืน กัดวัวบังกัด หมูบ้างร้องจืด ๆ คนลงมาฉวยมันเอาคนไปเลย มันกัดล่อเอาคน เป็นอย่างนั้นนะถึงว่า มันฉลาดมาก คนไปซุดทำไร่ทำสวนอยู่ตรงไหนใหม่เก่ารู้หมด ที่ใหม่ ๆ มันไปแอบอยู่ นั้นพอคนไปกับเลย สัตว์ชนิดนี้ลงได้กินคนแล้วไม่ไปอยู่ในดงใหญ่ ๆ นะ จะแอบอยู่ตามสวนตามป่าใกล้ ๆ ฉวยมัน ๆ พอกินนี้ปั๊บเปิดหนีไปได้ ๕ ทวีปนะ ซ่อนตัวซ่อนรอย ลักเดี่ยวปั๊บบ้านโน้น ๆ แล้วห่าง ๆ พอจาง ๆ กลับมาปั๊บบ้านนี้อีกอยู่อย่างนั้น มันฉลาดมาก ถ้าลงได้กินคนแล้วฉลาดมาก มันฉลาดมาตั้งเดิมเพราะฉะนั้นจึงไม่เจอมันง่าย ๆ เสื่อนี้

วิชาชีเสื่อมีที่ บ้านใกล้ ๆ บ้านอุบมุงนี่อีตาพรานป้อ แกตายแล้วละ คนนี้ชีเสื่อ เห็นกันทั้งบ้านจะไปดำหนิได้ยังไง แกชีเสื่ออยู่ในป่า ส่วนมากนายพรานแหละไปเจอเอา คนธรรมดาไม่เจอ เสื่อพอคนมาทางโน้นเสื่อถูกชีไปนี่นะมันจะตื่น นายพรานมามันยังรู้ นายพรานต้องด้อม ๆ มอง ๆ ไปเงียบ ๆ นะ มันรู้มันจะตีตจะตื่น พอปล่อยปั๊บก็โดด ผิง ลักเดี่ยวก็โผล่มาแหละนายพราน มันไปตามด่านชีไปตามด่าน ผู้เฒ่าพรานสิงห์ พรานสมนี้ได้เห็นไม่รู้กี่ครั้ง เขาเรียกพรานป้อ เป็นคนเดียว ๆ ชีเสื่อมา ถ้าคนทักไม่ได้ มันตบเจ้าของ ถ้าไม่เห็นคน คนไม่ทัก แอบดูอยู่นี่ก็ไปธรรมดา ชีเสื่อเหมือนชีม้าดุ่ม ๆ ๆ เสื่อตัวขนาด ๖ ศอกชีไม่ทน ๘ - ๙ ศอกไปแล้วชีทนไปได้นาน เขาร่ายมนต์เสก คาถาให้เสื่อมา แล้วชีเสื่อไป

ที่บ้านดอนหญ้านางก็มีคนหนึ่ง นี่ก็ชีเสื่อ ไปเรียนมาจากโซ่จากข้าฝิ่งลาว เรียนวิชาชีเสื่อมา คนนี้ก็เก่งเขาก็รู้กันทั้งบ้าน ไปนอนที่ไหนเสื่อมานอนเฝ้าเหมือนหมา แล้วมาเล่าให้พระฟัง พระกรรมฐานสายเรานี้แหละ เราไม่ได้ยินด้วยหูเราเองแต่เป็นพระที่เชื่อได้ ไปพักอยู่บ้านเขา เขาร่ำลือนักกว่าอีตานี้ชีเสื่อ เวลาแกมาอุปถัมภ์อุปฐากวัดเลย

ถามแก แกขี่เสือขี่จริง ๆ เหรอคงจะว่าอย่างนั้น แล้วเป็นยังไงวิชาขี่เสือไปเอามาจากไหน ไปเรียนมาจากฝั่งลาวโน่นพวกโซ่พวกซ่า..วิชาขี่เสือ ไปเรียนยังไงเล่าให้ฟังซิ เล่าวิชาขี่เสือ

ไปด้วยกัน ๕ คนเรียนวิชาจบแล้วครูทดลอง พอสอนวิชาได้เรียบร้อยแล้วครูทดลอง ครูนั้นร้ายมนต์ให้เสือมาหา เสือตัวไหนอยู่ใกล้มันก็มาก่อน แกนั่งรออนั่งกับลูกศิษย์ พอร้ายมนต์สักเดี๋ยวลูกเสือก็มามากี่มานอนเหมือนวัวเหมือนควายเรานี่ละ ตัวนี้มากี่มานอนลง ๆ ที่นี้บอกให้ลูกศิษย์คนนี้ไปขี่เสือดาวนั้นมาหาครูนี้ เอาใกล้ ๆ ก่อนทดลอง นี่มันนอนอยู่นั้นนะ ให้ไปขี่เสือดาวนั้นมาหาครูนี้ ทดลองดูทุกคนทั้ง ๕ คน ๔ คนไม่ได้เรื่องเลยกลัวเสือ...ไม่กล้า

แต่คนนี้แกสละตายแกบอก คือครูไม่เก่งเสือจะมาไม่ได้ วังั้น แกเชื่อครู ครูพาตายเราจะต้องตาย พวกนี้ไม่ไปช่างเราจะไปขี่เสือมาให้ครูดู มาหาครูนี้ ถ้าวิชาครูไม่เก่งเสือจะไม่มา แสดงว่าวิชาครูนี้เก่งเสือถึงมา แกก็ไปขี่ตัวนั้นมาแล้วไปขี่ตัวนั้นอีก ขี่ตัวนั้นมามาอนอยู่นี่นะ ชั้นแรกทดลองอย่างนี้ก่อน ชั้นที่สองให้ลูกศิษย์ไปอยู่นั้นครูอยู่นี่ ให้ลูกศิษย์ร้ายมนต์ทางโน้นให้เสือมาหาแล้วขี่เสือมาหาครูนี้ ทดลองเป็นชั้น ๆ จนกระทั่งแน่ใจ แน่ใจหรือยัง แน่ใจแล้ว แน่ใจก็ปล่อยได้เลย แกจึงได้วิชาขี่เสือมาแถว

ไปนอนอยู่ในป่าที่ไหนตื่นขึ้นมาเสือมานอนเฝ้าอยู่แล้วเหมือนหมา วิชาขี่เสือคุณวิชาครอบหัวเสือให้เสือไม่ทำลายได้ แกบอกเวลานี้หยุดแล้ว เล่าให้พระฟัง เล่าให้ท่านวันนี้แหละฟังจะเป็นใครไป ท่านวันท่านไปเที่ยวทางดอนหญ้านาง มาเล่าต่อปากต่อคำกันจริง ๆ นี่ แกก็ยอมรับ เขาถือกันทั้งบ้านว่าโยมขี่เสือได้ใช้ไหม ใช้แล้ว แล้วก็ถามไปเรียนวิชาขี่เสือทำยังไง ๆ แกเล่าให้ฟังหมด พอสละวิชานั้นแล้วไม่เจอเสือเลย ถึงเจอก็ไม่กลัว แกว่ายังงั้นนะ เสือไม่เคยมานอนด้วย แต่ก่อนไปนอนที่ไหนเสือจะมานอนด้วย พอตื่นขึ้นเสือนอนอยู่แล้วแถว มันนอนอยู่กับคนเหมือนหมา นั่นละวิชาไสยศาสตร์

พรานป้อนี่ก็เหมือนกันแกตายแล้ว ขี่เสือเก่งคนนี้ ตายก็ตายเพราะเสือนั้นแหละ คือเสือมากินคน เขาก็มาเอาแกไปซิ แกไปแกก็บอก คือครูของแกมี ถ้าหากหน้าเรากับเสื่อยังตรงกันอยู่ คือดูกันซึ่ง ๆ หน้าอยู่นี้ห้ามไม่ให้ยิงเสือ ถ้าหน้าเสือหรือหน้าคนก็ตามเอนจากกันแล้วให้ยิงได้ ตามวิชาเขาบอกถ้าเสือกับคนยังเผชิญหน้ากันอยู่นี้ครูเขาห้ามไม่ให้ยิง ถ้ายิงแล้วมันผิดครู ผิดครูแล้วร้องเหมือนเสือ...ตาย อันนี้ก็เสือโดดผิงมาพรานป้อนี่ก็จับเสือค้ำไว้ กำลังค้ำกันอยู่พรานที่อยู่ก็ยิงนะซิ เสือตายคนก็ร้องโฮก ๆ เป็นเสียงเสือไปเลย ไม่มีวิชาแก่นะซิ ครูไม่บอกวิชาแก่ให้ เลยแกไม่ตกตาย จึงว่าวิชาเสือกี่ตายเพราะเสือ เป็นอย่างนั้น

เอาละให้พร